

Biskop Marianne Gaardens prædiken ved Landemodegudstjenesten onsdag den 13. juni 2018 i Maribo Domkirke

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Store skarer fulgtes med Jesus, og han vendte sig om og sagde til dem: »Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel. Hvis en af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først ned og beregner udgifterne for at se, om han har råd til at gøre det færdigt? – for at man ikke skal se ham lægge en sokkel uden at kunne fuldføre det, så alle giver sig til at håne ham og siger: Den mand begyndte at bygge, men kunne ikke fuldføre det! Eller hvilken konge vil drage i krig mod en anden konge uden først at have sat sig ned for at overveje, om han med ti tusind mand er stærk nok til at møde ham, der kommer imod ham med tyve tusind? Hvis ikke, sender han udsendinge for at forhøre sig om fredsbetingelserne, mens den anden endnu er langt borte. Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget. Salt er en god ting; men hvis selv saltet mister sin kraft, hvordan skal det da blive salt igen? Det duer hverken til jord eller gødning; man smider det væk. Den, der har ører at høre med, skal høre!« *Luk 14,25-35*

Foråret i år har slået alle varmerekorder, siden man i 1874 begyndte at måle temperaturen i Danmark.

Sommeren er i sandhed over os. Siden begyndelsen af maj har de danske strande været befolket, som var vi i Sydeuropa, og mennesker har uden det store kuldegys kunne kaste sig ud i bølgerne og gå ture på stranden.

Langs vandkanten, der hvor fødder synker lidt ned i sandet, fordi det endnu er vådt af tidevandet, efterlader man sig fodspor. Personen, der har gået der, er væk, men sporet er tilbage – små fødder, store fødder, lange skridt eller korte skridt.

Som barn synes jeg, det var sjovt at følge et sådant spor. Forsøge at sætte fødderne lige nøjagtigt der, hvor fodsporene var. Se om jeg kunne følge med i de lange skridt. Blikket var rettet nedad mod sporet. Det var ikke til at vide, hvor sporet førte hen, men det betød ikke noget for et ubekymret barnesind.

Det er først som voksen, at jeg har lært at løfte blikket, skue ud imod horisonten, fordi jeg gerne have vished om, hvor den vej, jeg følger, fører mig hen.

Jeg er en del af en kultur, hvor vi tror, vi kan styre, hvor livet fører os hen. Vi lægger planer, tegner pensioner, laver analyser og udvikler strategier for fremtiden. Begreber som resultataftale og kontraktmål er blevet almindelige også for os i kirken i 2018.

En tankegang, der ligger fjernt fra det ubekymrede barn, der blot følger et spor i sandet uden at vide, hvor det fører hen.

Jesus taler også om at følge i et spor: ”Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel,” siger Jesus i dagens tekst. Selv bar han sit kors, banede han en ny vej, og efterlod sig et spor.

Det er som personen, der har gået langs vandkanten, og har efterladt et spor i det våde sand. Et spor, som vi ikke ved, hvor fører os hen, men som vi altså skal følge også i dag, hvis vi vil være Jesu disciple.

Og disciple er alle vi, der kalder os kristne i dag. Det lyder på en måde meget enkelt: ”Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel.”

Det handler om to ting: dels om at bære sit kors, og dels om at gå i Jesu fodspor.

Hvis nu Vorherre stod på stranden og sagde: ”Værsgo, her er dit kors, og der skal du se, dér er Jesu fodspor, det spor skal du bare følge. God tur igennem livet”, så ville det have været nemt.

Men hvordan tager jeg konkret mit kors på mig i dag? Det, der opleves som en kors at bære, kan jo bare være en trillebør med folks personlige problemer, de hælder af foran mig! Og hvordan ved jeg, om det er Jesu spor, jeg følger? Det kunne jo være et vildspor, jeg er på vej ud af! Så lad os lige dvæle ved de to ord ”kors” og ”spor”.

Første ord er ”kors”. For mig at se, hænger kors sammen med kærlighed. Man kan ikke elske, uden at tage et kors på sig. Det er imidlertid de færreste, der tænker på og oplever kærligheden som et kors, når man er nyforelsket, når livet er nemt og når tingene lykkes. Men vi er forpligtet på og har et ansvar over for de mennesker, vi elsker.

Det erfarer man, når man som forældre til et spædbarn med kolik nat efter nat ikke får sin nattesøvn. Eller når ægtefællen får stillet diagnosen på en uhelelig kræftsygdom, og alle fremtids planer og drømme styrter i grus. Eller når den forælder, der altid har været familiens åndelige og mentale fyrtårn, langsomt forsvinder ind i demenstagerne og bliver som et lille barn, der kræver daglig pleje og omsorg.

Kærligheden fordrer af os, at vi giver afkald på os selv og tager vores kors på os. Korset tager vi på os i alle relationer, hvor vi elsker. Vi behøver vi ikke lede efter det kors. Vorherre sætter os alle i relationer, hvor vi erfarer, at kærligheden hænger sammen med korset.

Vores opgave er ikke at smutte, når kærligheden fordrer af os, at vi tager vores kors på os – og det gælder også i vores forhold til Gud.

Det andet ord var ”spor”. Jesus vandrede med sit kors til Golgata for at blive korsfæstet. Via Dolorosa, lidelsesvejen, kalder vi den. Han var tro mod kærligheden hele vejen til korset.

Hver år til påske er der kristne, der verdenen over emitterer Jesu lidelsesvej og ved at lade sig korsfæstelse. Man kan så spørge, om det er den vej, man skal vandre for at følge i Jesu spor? Nej – det er jeg overbevist om, at det ikke er. For Jesu spor er ikke afmærket med blodpletter, tornekrone eller menneskelig lidelseshistorier.

På den anden side, er vejen heller ikke belagt med palmeblade, røde løbere eller menneskelig succeshistorier. For Jesu spor er slet ikke afmærket. Men hvad så – hvordan kan vi så vide, om vi følger i Jesu spor?

Det ville jo være herligt, om jeg i den her forsamling kunne sige, at når man fx bruger bunker af sin fritid på menighedsrådsarbejde, er begravet i budgetter og regnskaber, laver kaffe og kage til sommerfesten, indhenter tilbud på kalkning eller reparation af klokketårn, så følger man i Jesu spor – men at følge i Jesu spor har som sagt ingen ydre afmærkninger.

At følge i Jesu spor kan ikke ses på handlingen, men afgøres i holdningen. For at følge i Jesu spor indebærer, at vi følger kærligheden. Og kærlighedens veje kender vi ikke på forhånd. Vi får ikke udleveret et kort. Vi har ingen GPS, der kan beregne ruten igennem vores liv fra start til slut med diverse ulykker og omvejen under vejs. Vi ved ikke, hvor vi føres hen i livet, så vi kan kun tage ét skridt af gangen

Men er det ikke angstprovokerende for en kultur, hvor vi tror, vi kan styre, hvor livet fører os hen? Jo da! Og det er netop derfor, at vi ikke bare gør det.,

Og det er netop derfor, at Jesus taler sådan til os. For hvem af os kunne helhjertet følge i Jesu spor, bære sit kors, vandre til Golgata og lade sig korsfæste! Jesus siger også: ”Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget”.

Selvfølgelig er det angstprovokerende, at skulle give afkald på alt sit eget og følge Jesus.

Og han siger endda, at vi ikke kan komme til ham, uden at hade vores far, mor, ægtefælle, børn, ja selv vort eget liv! Her er det vigtigt at forstå, at hade er IKKE udtryk for en følelse eller en emotionel tilstand. Det er derimod udtryk for at være villig til at give afkald på selv familiære bindinger, hvis de står i vejen mellem den enkelte og Gud. For ingen eller intet må stå i vejen for os, når Gud kalder på os: ”Din vilje ske, ikke min”. Det er da angstprovokerende, så det basker.

Selv Jesus var bange, da han i Getsemenehave, aftenen før han blev korsfæst, bad om at blive fri for det, der ventede ham. Han svedte blod af bare angst, og alligevel var han tro mod Gud og sagde: ”dog ikke som jeg vil, men som du vil.” Jeg forestiller mig, at Gud i den nat sagde til Jesus, ”i min kærlighed, er du beskyttet.”

Det er sådan, jeg har erfaret det, når jeg var bange. At jeg har været beskyttet i Guds kærlighed. Ikke som en beskyttelseskappe jeg kunne tage på, og så være beskyttet mod lidelse og smerte, mod sorg og tab, mod udfordringer og modgang, men beskyttet imod et forhærdet hjerte.

Det er, hvad det indebærer at være discipel – tage sit kors på sig og være forpligtet af kærligheden, følge i Kristi spor, og lytte til sit hjerte, uden at vide, hvor man bliver ført hen men vide sig beskyttet i Guds kærlighed.

At tage sit kors på sig og følge i Jesu spor indebærer for de fleste af os mennesker, at vi føres igennem både øde egne, hvor livet opleves som en ørkenvandring; og igennem frugtbare landskaber, hvor livet opleves som i et paradys.

Selvom vi tegner pensionsforsikringer, udarbejder resultataftaler og laver kontrakt mål, så ved vi ikke, hvor livet fører os hen. Som et lille barn på stranden så kan vi kun tage ét skridt af gangen. Have blikket fæstnet mod nuet, uden at vide, hvor vi føres hen.

Vi kender ikke fremtiden, det gør kun Gud – og det er godt nok. Hertil er der kun at sige:

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse,
nu og i al evighed.

Amen

Kirkebøn

Vi takker dig, Gud,
for det liv, du har skænket os,
verdenen du har sat os i,
de mennesker du har sat os sammen med,

alle dem, vi holder af
– og dem, som holder os ud.

Lær os, at bære vores kors igennem livet,
vejled os, så vi ser, hvor du vil, vi skal gå,
og beskyt os i din kærlighed,
så vi må være dine sande disciple.

Giv os troen, så vi tør overgive os til dig i tillid til
at du i din kærlighed giver os det, vi trænger til.
Fasthold os i troen på dig, så vi ikke forblindes af falske værdier, og ledes væk fra dig.

Vær hos den, der lider, sørger og er bange,
hos den, der er ensom, modløs og trist.
Lad den, der er døden er nær, mærke dit nærvær.

Velsign vort land og alle, der opholder sig her, dronningen og hele hendes hus,
regeringen, folketinget og domstolene,
og giv dem og os, at vi alle må gøre din vilje.

Nedbryd falske fjendebilleder og fordomme.
Skab vilje til fred, dialog og forsoning,
overalt hvor der findes krig, fanatisme og angst.
Styrk og bevar din kirke og alle os i den,
både her på Nyborg Strand hotel i dag
og ud over den hele verden.
Gør os til et åbent, levende og givende fællesskab.

Værn om vores familie og venner,
og alle dem, som står os nær.

(Og her kan vi hver især i stilhed
formulere vores egen bøn....)

Herre hør vor bøn og
giv os alle din nåde, fred og velsignelse.
Amen